

För en revolutionär facklig organisation -
Mot LO:s byråkratiska apparat - Mot alla
avtal med arbetsköparna och staten - Till-
baka till strejkvapnet och generalstrejken -
För arbetarklassens revolutionära frigö-
relse från kapitalismen - Låt oss bilda
Internationella Kommunistiska Partiets
fabriksgrupper - Låt oss bilda en kommu-
nistisk fackopposition i LO.

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

Fackligt organ för Internationella Kommunistiska Partiet (Kommunistiskt Program)

Postbox 10011

postgiro 67 64 07 - 0

Lund 10

Årgång 2 - nr 3 - Mars 1971

Adress i Danmark:

Årsprenumerat på partiets press 10:-

Postbox 1023 - 8200 Århus N.

INNEHÅLL:

ÅRETS AVTALSRÖRELSE: MOT LO-LEDNINGENS KRAV PÅ LÖNESÄNKNINGAR!

FÖR DEN OVARSLADE OCH TOTALA GENERALSTREJKEN!.....	s. 1
- DEN EKONOMISKA SITUATIONEN	s. 2
- LO, STATEN OCH AVTALSRÖRELSEN	s. 4
- VÄNSTEROPPORTUNISMEN OCH DEN FACKLIGA KAMPEN	s. 6
- KOMMUNISTERNAS PERSPEKTIV	s.11

ÖPPET BREV TILL METALLS FÖRBUNDSFÖRSTÄMDE SOM VILL PUTSA UPP SITT OCH ARBETS-
DOMSTOLENS ANSEENDE INFÖR AVTALSUPPGÖRELSEN

s.14

PARTIETS ORGAN - BOKLÅDOR MED VÅR PRESS - KOMMUNISTISK PROGRAM NR 9 OCH 10-
KOMMUNISTISKA VÄNSTERNAS TEXTER

s.16

FLYGBLAD:

PROLETÄR SOLEDARITET MED DE STREJKANDE TACKTÄCKARNA OCH GOLVILÄGGARNA	s.17
AVTALSUPPGÖRELSE MED BORGARKLASSEN eller PROLETÄR GENERALSTREJK	s.19
TIGGERI eller PROLETÄR AKTION	s.22
FÖRKLARING OCH GENOMGÅNG AV KFO:s PAROLLER	s.24
KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PAROLLER	s.26

ÅRETS AVTALSRÖRELSE:

MOT LO-LEDNINGENS KRAV PÅ LÖNESÄNKNINGAR!

FÖR DEN OVARSLADE OCH TOTALA GENERALSTREJKEN!

"Låglöneavtalet" för perioden 1969-70 har gått ut. LO:s förhandlingsdelegationer, välbetalda klassamarbetsmän, har tagit taxin till groggarna och de "hårda förhandlingarna" på Blasieholmen, arbetsköparnas högkvarter. "Huvudförhandlingarna" har redan "strandat" - innan man ens presenterat det generella lönebudet! Även om dessa skenfäktare i LO:s högsta ledning inte behagat presentera några generella krav, så har man dock uttalat vissa allmänna riktlinjer för "förhandlingarna": man tänker också i år göra en "låglönesatsning", och därmed menas tydligen - vilket klart framgår av flera LO-uttalanden - en satsning på låga löner! I namn av "den solidariska lönepolitiken" ställer dessa Kapitalets hantlangare underförstått parollen LIKA LÅG LÖN ÅT ALLA!

Vid vilken sida om förhandlingsbordet sitter LO-pamparna egentligen? - Med de bud man lagt fram och med den taktik man för, och som man fört i åtskilliga år och i huvudsak även framledes kommer att föra, blir det bara frågan om ett rådslag "mellan arbetsmarknadens två parter" i syfte att försöka avhjälpa alla svårigheter för Kapitalet i Sverige, ty "den ekonomiska politiken, arbetsmarknads- och regionalpolitiken liksom arbetsmarknadsparternas insatser måste under de kommande åren inriktas på att återställa balansen i utrikeshandeln" (ur "LO:s uttalande och förslag inför avtalsrörelsen"). I konsekvens med detta hyser man ett nästan hejdlöst intresse för produktivitetshöjningar och som goda socialdemokrater går dessa samarbetsmän öppet med på nedskärningar av såväl den privata som

den offentliga konsumtionen, vilket innebär drastiska lönesänkningar - allt i enlighet med den kapitalistiska statens "Långtidsutredning".

Detta "perspektiv" är inte särpräglad för den fackliga organisationen i Sverige. I ex.vis USA, England, Västtyskland, Frankrike, Ryssland och Polen har arbetarnas formellt egna ekonomiska försvarsorganisationer liknande program. Detta program - kapitalism i arbetarklassens intresse! - är, och måste vara, den internationella opportunismens sista allvarligt menade ord!

DEN EKONOMISKA SITUATIONEN

Kapitalet har "problem". Det stundar bistrare tider. Den tid är nu förbi, då välfärdssamhällets fana vajade lugnt och stilla och kapitalismens periodiska kriser syntes bortblåsta för evigt. Det kapitalistiska produktionssättets inre motsättningar lyser allt klarare igenom det töcken av idéer om välstånd och framåtskridande som borgarklassens evangelister sprider via sina massmedia: ständigt ökad rusning till mer profitabla "näringsgrenar", ty Kapitalet kräver näring (profit) som aldrig förr, och ständigt ökad kapplöpning om marknaderna - handelskrigens tid har börjat.

Kapitalets förvaltare - industriledningar, bankstyrelser, investmentbolag, aktiespekulanter etc., liksom staten - har alla att kämpa mot samma sak: profitkvotens fallande tendens, d.v.s. att profiten mätt i procent av det samlade insatta kapitalet blir en mindre och mindre storhet. Detta fenomen, som marxismen alltsedan sin uppkomst som ekonomisk teori har kunnat förutsäga, bekräftas nu åter - liksom det bekräftades före såväl första som andra världskriget - på ett för arbetarklassen i hela världen allt brutalt sätt.

Genomsnittsprofitkvotens fall medför att småkapitalen (småföretagen) går under och uppsuges av storkapitalen; att kapitalet alltmer centraliseras och koncentreras. Det medför också att konkurrensen om investeringar i de sektorer där profitkvoten är störst ständigt ökar, vilket beror på att samtidigt som det fasta kapitalet (d.v.s. fabriksanläggningar, maskiner etc.) ständigt måste förnyas för att kunna producera snabbare och mer konkurrensdugliga varor, så innebär denna fördyrade produktionsapparat just att profitkvoten faller - alltså en olöslig motsättning för Kapitalet. Och så försigår denna process om och om igen, fast hela tiden med allt större intensitet. De fabriker som har en "omodern" produktionsapparat, eller hela sektorer av ekonomin (textil- och skoindustrin t.ex.) som inte längre är lika profitabla som andra, slår igen fabriksportarna.

För att underlätta denna det svenska kapitalets omställningsprocess, d.v.s. framförallt industriproduktionens omstrukturering till de sektorer där profitkvoten är störst och där man alltså kan få största möjliga konkurrenskraft, griper staten in i form av kreditrestriktioner, lokaliseringsstöd och skärpt finanspolitik. Och när staten gör detta, praktiserar den blott sin uppgift: att tillvarata det nationella Kapitalets gemensamma intressen. Den utveckling som leder till ökad koncentration och ökad konkurrens, medför också med nödvändighet en ökad centralisering, att staten får en allt viktigare funktion för Kapitalet. Det ökade statliga "ingripandet", Riksbankens monopolställning på kreditmarknaden för att styra kreditströmmen dithän där profitkvoten är störst så att den svenska ekonomins tillväxttakt blir den största möjliga, samt det ökade direkta statliga ägandet av företag, har alltså, oavsett hur mycket småborgarna inklusive VPK än må pladdra, inget att göra med "socialdemokratins socialiseringssträvanden", utan uttrycker bara Kapitalets tendens till ökad koncentration och centralisering - något som Marx och Engels klart formulerade för över 100 år sedan.

Den nuvarande arbetslösheten har sitt upphov i kapitalets omställningsprocess. Det är inte någon tillfällighet att den tidigare främst har drabbat arbetarna i textilindustrin och att den nu alltmer börjar tillta inom byggnadssektorn, och att den totala arbetslösheten snabbt ökar. Detta uttrycker bara att efterfrågan på kapital ökar och att alla mindre konkurrenskraftiga företag likvideras allt snabbare. För att underlätta arbetskraftens vandring till de konkurrenskraftig-

are företagen satsar staten med sin "arbetsmarknadspolitik" stora summor på utbildning, vilken i sin tur betalas av arbetarklassen genom högre skatter.

Eftersom kapitalismen är en ackumulerande ekonomi, den producerar ständigt fler och fler varor, den måste ständigt tillväxa, så måste man, när den inhemska marknaden inte längre räcker till, ge sig ut och konkurrera på världsmarknaden. På världsmarknaden, som idag är mera betydelsefull än någonsin, finner den svenska industrin - än så länge - relativt god avsättning för sina varor. Men då också svenska företag vinner på att köpa många av de varor man behöver på världsmarknaden, vilket framförallt beror på den internationella arbetsdelning som kapitalismen skapat, så har man nu fått ett stort underskott i handelsbalansen.

Det gäller alltså att öka exporten, att öka marknadsandelen på världsmarknaden, och den därav följande omstruktureringen till exportindustrin påskyndas blott av strävandet att återställa handelsbalansen. Den enorma satsning på exportindustrin som förkunnas i Strängs budget och i statens "Långtidsutredning" betingas alltså framförallt av de ökade avsättningssvårigheter som den svenska industrin har. Att industrins investeringar överhuvudtaget främst faller på den sektor som producerar produktionsmedel (maskiner och andra varor som skall ingå i produktionsprocessen; framförallt varvs- och verkstadsindustrin) är något som inte bara kännetecknar Sverige utan all kapitalism. I motsättning till arbetarklassens intresse utvidgar Kapitalets herrar hela tiden mest denna sektor.

Men konkurrensen på världsmarknaden är hård och ju mer profitkvoten faller och överproduktionskrisen hotar, desto hårdare blir den. Vad de svenska industriherrarna måste göra för att upprätthålla konkurrenskraften är att förbilliga varorna och det kan man endast göra antingen genom användning av mindre arbetskraft per varuenhet eller genom användning av billigare arbetskraft, eller båda delar. (Det är endast arbetet i produktionsprocessen som skapar värden och följaktligen vinsterna för Kapitalet.) Sedan man under senare delen av 50-talet och hela 60-talet moderniserat, så mycket man förmått, såväl produktions- som distributionsapparaten genom användning av nya tekniska hjälpmedel (i förening med en omfattande utbildning av arbetskraften) till den övre gräns som bl.a. bestäms av tillgången på nytt kapital, då återstår att höja produktiviteten genom ökat arbetstempo. Och när arbetsintensiteten börjar nå den övre gräns då arbetskraftens nedslitning börjar bli för snabb och arbetarnas missnöje alltmer kommer i dagen, då återstår bara en enda sak: sänkning av arbetskraftens pris, lönen, eller kort sagt - lönesänkningar. Dessa lönesänkningar tar sig till en början uttryck i nedsättande av lönens värde, något som göres genom förbilligande av arbetarklassens förbrukningsmedel, vilket sker genom import av billiga förbrukningsvaror från "tredje världen" där arbetskraften är billig (se bara på den väldiga mängd konsumtionsvaror från Maos stat som börjar strömma in på den svenska marknaden!) och genom stöd till det annars olönsamma jordbruket, men också genom den förbilligade konsumtionsvaruproduktionen i industrin tenderar genomsnittspriserna på de förbrukningsvaror som går till att upprätthålla proletärerens arbetskraft att hållas nere.

Nästa steg ser vi i form av ökade skatter, (det är alltså Kapitalets statsmakt som här direkt angriper arbetarklassens löner!) inte minst de ständiga momshöjningarna under senare år, samt generella och omfattande prishöjningar. Och slutligen - när dessa åtgärder inte räcker till - då, tvingas man ta till sitt sista ekonomiska vapen mot arbetarklassen: lönedegraderingar (i samband med omflyttningar) och öppna angrepp på nominallönen.

Men vad man än gör - profitkvoten faller ändå och hotet om överproduktionskrisen blir alltmer akut. Slagen om marknaderna, handelskrigen, blir allt häftigare. Den världsomfattande krisen, som kommer att kasta miljoner proletärer i hela världen ut i arbetslöshet, håller på att annalkas - om än den fortfarande endast sakta växer sig större vid horisonten.

Det är ("möjligheten av") detta "katastrofala" perspektiv som får välfärdssamhällets och framåtskridandets predikanter i gungning. Det är detta, som visar sig i klasskampens allt våldsammare uttryck: strejkaktionerna i hela världen,

vilka har sitt upphov i själva dynamiken i kapitalismen - och som kommer att ställa arbetarklassen inför allt intensivare ekonomiska försvarskamper gentemot Kapitalets ständiga och alltmer drastiska angrepp på lönen.

LO, STATEN OCH AVTALSRÖRELSEN

I årets avtalsrörelse har LO efter 4 månader av "förhandlingar" med arbetsköparna ännu inte presenterat något generellt lönebud. Man går en hård balansgång i sina försök att dölja sitt förräderi bakom en dimridå av tomma fraser i stil med "den solidariska lönepolitiken", ty Geijer & co. vet att om man öppet skulle lägga fram sina bud så finns det stor risk för nya vilda strejker riktade både mot arbetsköparna och LO-ledningen. Det måste vara denna hårda balansgång som borgarna menar, när de talar om "de hårda förhandlingarna". Att det skulle vara frågan om verkligt hårda "förhandlingar", att LO verkligen skulle förespråka arbetarnas intressen - det är bara en av de myter som borgarklassen tillsammans med dess köpta hantlangare inom "arbetarrörelsen" spyr ut via sina massmedia.

Arbetarklassens förrädare inom LO anser sig ha viktigare uppgifter än att föra fram de krav som arbetarna vid det senaste årets vilda strejker förde fram: titt och tätt duggar de mest skändliga smädelser mot arbetare som vågat visa sitt missnöje med lönerna och det ökade arbetstempot. Man gör allt för att söndra och härska i de ännu svaga proletära tendenserna till en radikaliserad ekonomisk försvarskamp. I sin enfald beskyller de den för det svenska Kapitalet livsviktiga utländska arbetskraften för att vara orsaken till vad man kallar "oron på arbetsmarknaden". Och när Geijer i TV i början av december förra året sa: "I England har man alltid strejkat vilt och gör så alltså. Men levnadsstandarden har också trappats ned." (citerat i "Fackföreningsrörelsen" d. 17 dec -70), så ville han därmed mer visa sitt hat till den engelska arbetarklassen än sin okunnighet om orsaken till det gamla engelska Kapitalets konstanta krisläge det senaste decenniet. Ty så okunnig får man inte vara om man skall delta i Kapitalets förvaltning!

Som vanligt vid avtalsrörelserna har borgarklassen serverat en ny "lönekaka". Den står där fin och nygräddad på "samhällets" blankpolerade - och genomskinliga - förhandlingsbord. I år har den blivit 9 % större - fast i gengäld är den nu mycket hårdare. 9 % har Sträng angett som det ökade maximala "totala löneuttaget". Men det stora problemet uppkommer alltid när man skall fördela kakan mellan de olika lön"tagar"organisationerna: om någon tar för mycket och sträcker sig utanför kakfatets ramar, så riskerar nå'n annan att mista sin bit, och om alla tar för mycket - hur det nu skall gå till - och därvid sträcker sig helt utanför ramarna, ja, då går säkert hela det samhälleliga bageriet omkull.

Nåväl, de borgerliga reportrarna i massmedia kan själva referera detta barnsliga kalas - som de själva hittat på. Den kaka som verkligen finns innehåller inte "det totala löneuttaget", utan den samlade nationella produktionen! (se Appendix) Och det är skillnad det. Enligt LO:s egna uppgifter skulle enbart vinstökningen för industrin åren 69-70 uppgå till nära 40 %. Och man fortsätter: "Eftersom den reala årslönen inom industrin i genomsnitt stigit mindre än bruttonationalprodukten torde löntagarnas sammanlagda andel av produktionsresultatet ha minskat under perioden" 69-70. ("LO:s uttalande och förslag inför avtalsrörelsen") Visst kan man räkna på LO!

Vidare låter oss ekonomerna på LO meddela att inklusive momshöjningarna beräknas konsumentpriserna stiga med 8-9 % under 1971. Det var just 9 % som Sträng "godtar" i löneökningar, alltså plus minus 0 i reallöneförändringar - enligt officiella siffror. Dessutom beräknar LO att produktivitetshöjningarna inom industrin de närmaste 2 åren bör bli ca 7 % per år: alltså, ÖKAT ARBETSTEMPO! Slutligen: oavsett om LO kommer att kräva 15 % generellt eller lite till - vilket då enligt LO:s ovan nämnda välvilligt publicerade uttalande måste uppätas av pris- eller skattehöjningar - så har man i sin "taktikfasthet" slagit fast att den inhemska, privata såväl som offentliga, konsumtionen

skall skäras ned. Detta kan bara betyda en sak: KRAV PÅ REALLÖNESÄNKNINGAR!

Sålunda kan LO-ledningens generella krav reduceras till: ökat arbetstempo och reallönesänkningar! - Varför ställer arbetarnas formellt egna fackliga centralorganisation dessa krav som innebär ett hårt slag i ansiktet på dem själva? - Det är det socialdemokratiska förräderiet mot arbetarklassen som ända från Brantings tid alltid förkunnat: "hänsyn till den nationella ekonomin", d.v.s. lojalitet mot borgarklassen inom det egna landet. "Hänsyn till den nationella ekonomin" för att det svenska Kapitalet skall kunna upprätthålla sin konkurrenskraft på världsmarknaden.

I årets avtalsrörelse talar helt följdriktigt dessa opportunister mest om nödvändigheten av att återställa handelsbalansen och om en väsentlig ökning av exporten genom produktivitetshöjningar och nedskärningar av den inhemska efterfrågan på konsumtionsvaror. Det är ju just detta som är den svenska borgarklassens största problem!

Två partiella LO-krav har dock lyckats höja sig över den dimridå som "förhandlingarna" är dolda i. Hälften av skillnaden mellan genomsnittslönen under 12:20 och 12:20 kr/tim är det ena, det andra är sänkt pensionsålder från 67 till 65 år för industriarbetare. Även om dessa krav i och för sig är riktiga, så är de ynkligt små. För de extremt lågavlönade bör det betyda reella lönelöft, men för flertalet under 12:20 i timmen innebär det bara ett fasthållande av reallönen. Med prishöjningar på uppåt 10 % försvinner 1 kr på 10 per år och skatteprogressiviteten åter vid alla nominallönelöft upp ytterligare en del. Och med hänsyn till de allmänna riktlinjer LO angett är det frågan om man i längden kommer att hålla fast vid detta krav. Ty "förhandlingarna" kommer att vara länge (det gör de alltid) och de gamla avtalen förlängs för de flesta "lönegrupperna" för att arbetsköparna skall slippa betala retroaktivt. Att arbetsköparna i princip redan accepterat sänkt pensionsålder till 65 år för industriarbetarna visar bara att de är medvetna om att med den ökade nedslitningen av arbetskraften så är en industriarbetare vid 65 år ingenting värd. Det är just typiskt att samtidigt med detta föreslås höjd pensionsålder med 2 år till 65 för alla kommunalanställda, för vilka arbetsintensiteten inte kan vara så hög.

"Samhällsekonomin ramar", "löneutrymmet", "lönepotten" (det sista uttrycker förvisso väl att det är frågan om en förment pott som Kapitalet har avsatt åt arbetarna), liksom den så ofta omtalade "lönekakan" är ingenting annat än fraser för att hålla tillbaka proletärernas (och samtidigt också de småborgarligen improduktiva tjänstemännens och akademikernas) ekonomiska krav. Proletärerna har som klass inget intresse av huruvida dessa förmenta ramar överskrides eller hur långt de överskrides. Ty DET KAPITALISTISKA SAMHÄLLET EKONOMI STÅR ALLTID I MOTSÄTTNING TILL ARBETARKLASSENS EKONOMI! Men, svarar borgarklassen, om arbetarnas krav sträcker sig långt utanför "samhällsekonomin ramar", då går svenska företag i konkurs och vi kommer i öppen kris. - Javisst, men proletariats intresse är just den generaliserade "konkursen" för det kapitalistiska systemet, som möjliggör det väpnade proletära naktövertagandet och klassdiktaturen under partiets ledning, och därefter LÖNEARBETETS AVSKAFFANDE!

Som vi sett är det Kapitalets statsmakt som gått i främsta ledet i angreppet på proletärernas löner. Ökade direkta skatter och momshöjningar - den senaste momstilläggshöjningen på 6,54 % som trädde i kraft vid nyår medför prishöjningar på 5,9 % - är avsedda att öka Kapitalets mervärdemassa och härigenom kan krediterna ökas till den hungrande industrins investeringar. Det i september förra året dekreterade prisstoppet syftar helt klart till att hålla lönen mätt i pengar oförändrad, vilket med hänsyn till den väldiga inflationen (ca 2 % 1970) betyder reallönesänkningar. Men bl.a. ständiga internationella prishöjningar tvingar staten att ge dispens från prisstoppet, och borgerliga ekonomer tvivlar själva på den väntade effekten av det. Fr.o.m. mitten av februari har det allmänna prisstoppet också begränsats till att gälla endast vissa varor och tjänster.

Staten är nu också beredd att mer direkt gripa in mot "för höga" lönekrav från arbetarna: "Alla försök att skaffa sig inkomstförbättringar utöver vad den ekonomiska tillväxten ger utrymme för (är) i och för sig meningslösa, då detta föranleder en prisstegring, som eliminerar vinsten ... eller framtvingar finanspolitiska korrigeringar." (1971 års Statsverksproposition, finansplanen, citerat i Veckans Affärer d. 14/1 -71) Eftersom den ekonomiska tillväxten "ger utrymme för" plus minus 0 kronor i reallönehöjningar, enligt Sträng, så hotar alltså staten, såsom arbetsköparnas gemensamma talesman, med lönestopp, som i förening med kraven på minskad privat och offentlig konsumtion idag bara kan betyda ett: försök att tvinga arbetarna att acceptera reallönesänkningar! Det måste i ett sådant läge vara en lycka för "Arbetsregeringen" att få arbetarnas fackliga organisation med på Kapitalets krav! - det måste i ett sådant läge vara en lycka för Kapitalet att ha socialdemokrater vid rodet och socialdemokrater i LO:s ledning! (se Appendix för den teoretiska tillintetgörelsen av den falska teorin om inflationens orsak.)

Så länge arbetarklassens egna ekonomiska försvarsorganisationer är i händerna på borgarklassens köpta förrädare, så länge kommer dessa försvarsorganisationer att försvara Kapitalets krav, och därmed nödvändigtvis att acceptera och stödja Kapitalets allt ihärdigare angrepp på proletärernas löner. LO:s integration i statsapparaten, korporatismen, som följer klassiskt fascistiskt mönster, har under de senaste årtiondena blivit alltmer total. Kollektivavtalslagen (Saltsjöbadsavtalet) för "tryggheten av arbetsfreden", har bidragit till att LO idag nästan uteslutande utgör ett bihang till den borgerliga statsmakten, den politiska och militära maktapparaten som redan nu står beväpnad till tanderna för att på bästa sätt kunna slå ned strejkande och upprorska arbetare i de kommande kamperna.

För att bevara "fredsplikten på arbetsmarknaden" har den svenska borgarklassen under överinseende av socialdemokratiska "eftergiftspolitiker" inrättat en arbetsdomstol med uppgift att inställa och döma arbetare som vågat delta i vilda strejker och som därvid överskridit en av de lagar som det borgerliga rättsväsendet skapat. Arbetsköparnas hot om höjda böter kommer i längden inte att någon effekt. Arbetsdomstolen är redan en dödsdömd institution, ty INGEN DOMSTOL KAN DÖMA I KLASSKAMPEN! - Redan nu har det visat sig att vid starkare (större) strejker vågar man inte ta till arbetsdomstolen. (Opportunismens tidsmässiga inskränkning av varvsarbetarstrejken i Danmark, den s.k. endagsgeneralstrejken, visade klart för Kapitalet att det inte var någon fara vid ingrepp och man kunde döma upp till 70 kr i böter per dag.)

VÄNSTEROPPORTUNISMEN OCH DEN FACKLIGA KAMPEN

Den ökade arbetsintensiteten (höjd bandhastighet, mer ackordsarbete, sänkt ackord och nya produktionsfrämjande lönesystem) framförallt inom exportindustrin, d.v.s. i första hand gruv-, varvs- och verkstadsindustrin, i förening med stagnerande lönehöjningar eller lönesänkningar, har tvingat arbetarna ut i vilda spontana strejker. Och LO-pamparna har med fruktan sett hur arbetarnas reaktion också innehållit angrepp på pamparna själva, för det smutsiga jobb de utför. Dessa förrädare har därför inte haft en lugn stund: gång på gång har ombudsmän och högre pampar gjort uttryckningar för att kväva en isolerad arbetaraktion. Gång på gång: sabotage och förräderi; Göteborgs hamn, Kiruna/Malmberget, Volvo, Ådalen, taktäckarna, elektrikererna. I stället för att betala ut strejkkassan, framför de arbetsköparnas hotelser om arbetsdomstol, avsked och böter. I stället för att leda kampen, tar de bestämt avstånd från "avtalsbrottet" och uppmanar arbetarna att återgå till arbetet. GÅNG PÅ GÅNG HAR DE LYCKATS! Då LO-pamparna inte själva "klarat av" de kämpande arbetarna, har de fått hjälp av vänsteropportunisterna (som i Kiruna: Rantatalo, I. Hermansson och B. Poroma), vilka sett en möjlighet för belöning, i form av ombudsmannalön, riksdagsplats eller karriär inom företaget.

Socialdemokraternas vänstersvans, VPK, har i likhet med SAP bara ett syfte: att vinna arbetarröster i riksdagsvalen. Därför är också enda skillnaden

mellan SAP och VPK, den, att VPK strör ut en rikligare mängd småborgerliga floskler som: "facklig demokrati", "fri strejkrätt", "arbetarkontroll över anställning, avskedande och omplacering", "bort med § 32", "bostadsområdena åt folket", "fortsatt prisstopp", "bort med momsen på maten". Och naturligtvis drömmer man om frihet, jämlikhet och demokrati, borgarklassens egna gamla välprövade paroller. Se bara hur långt småborgarna går i sin omtänksamhet om arbetarna: de skall själva få hjälpa till med sin egen av Kapitalet framtvingande omplacering, och än värre - de skall få äran att kontrollera att de verkligen blir avskedade! - Nej, bevare oss för dessa öppna förrädare som behagar kalla sig "kommunister"!

Allteftersom klassmotsättningarna skärps, till följd av själva dynamiken i kapitalismen, dyker nya allt radikalare grupper upp på vänsterkanten. Först kom Fria Fackföreningsfolket (FFF) och Kommunistiska Förbundet Marxist-Leninisterna (KFML), och nu sist bildade en mera typiskt traditionell stalinistisk tendens inom KFML en egen organisation, KFML(r). (Det är inte här plats för en mera omfattande genomgång av dessa organisationer, och än mindre för en genomgång av några av de övriga mera betydelsefulla vänstergrupperna, utan vi nöjer oss med några ord om de ovannämnda organisationerna med tonvikten på deras fackliga "program" och paroller i allmänhet och inför avtalsrörelsen i synnerhet. För KFML:s del hänvisar vi till den teoretiska tillintetgörelsen i KOMMUNISTISK PROGRAM nr 7: DEN SVENSKA MAOSTALINISMEN FÖLJER DEN MOSKVASTALINISTISKA OPPORTUNISMENS PARLAMENTARISKA VÄG.)

Dessa vänsterorganisationers funktion kan i denna historiska fas bara vara en: att med olika paroller och "program" söka dölja den ekonomiska försvarskampens konkreta perspektiv och därmed avleda proletariatet från dess historiska och politiska uppgift: den väpnade revolutionen, proletariatets diktatur, det kommunistiska klasslösa samhället.

De FOLKLIGA FFF och KFML

Fria Fackföreningsfolket ställer inför avtalsrörelsen följande tre paroller: "Alla avtal ut på allmän omröstning, Avskaffa arbetsdomstolen, Full strejkrätt". För att dessa opportunister riktigt skall få känna av den borgerliga friheten, kräver de legala garantier. Men de blir inte nöjda med det. Deras "mål är att beröva kapitalismen produktionsmedlen och lägga dem i händerna på arbetarklassen" (FFF: organ). Bortsett från den lilla fadäsen att det inte är kapitalismen som äger produktionsmedlen, utan Kapitalets förvaltare, så syftar alltså dessa den småborgerliga demokratis profeter - som i det de lovprisar demokratin förnekar varje klassmässig slagkraft - endast till att erövra kontrollen över Kapitalets exploatering av arbetskraften. För dem framstår socialismen som ^{en} värld hölj i dimma, och i den mån dimman lättar blir socialism lika med arbetarnas kontroll av sin egen exploatering!

FFF:s förrädiska demokratiska illusioner och deras legalism är just passande för dem som kallar sig "fria" och "folket" - det är just passande för en småborgerlig paratrotskistisk organisation, som "vill samla inte bara arbetare utan även tjänstemän och studerande" (FFF:s organ nr 1 1971). Man talar om vikten av enighet bland radikala arbetare (och vänstergrupper). Enighet ja! - men på vilket program? - På ett verkligt proletärt FACKLIGT program? - Nej, denna enighet vill de uppnå på ett sammelsurium av vänsteridéer med maostalinistiska, trotskistiska, allmänt folkliga och andra inslag! Detta är förnekandet av klassens programmatiska entydighet. Finns en sådan inte i en självständig proletär organisation är denna alltid ett uttryck för frontistisk maskopi med klassfienden.

När Kapitalets angrepp på lönen framtvingade de spontana fackliga försvarskamperna bland hamn- och gruvarbetarna vintern 69/70, tvangs också FFF till en radikalisering. Man drog sig inte för att inbjuda oss, Kommunistisk Fackopposition, till möten som förberedde en facklig samordning av de kommande kamperna. - Ja, man stödde sig till en början också på oss i en uppgörelse

med anti-kommunisterna i Zenit och övrigt perspektivlöst VPK-folk (se KOMMUNISTISK PROGRAM nr 6).

På vår enträgna uppmaning att på den isolerade gruvarbetarstrejkens nederlag svara med att upprätta en verkligt revolutionär facklig organisation på klassens klara ekonomiska försvarsparoller reagerade enstaka proletärer positivt. - Ja, det gick så långt, att man med läpparna erkände alla våra parollers riktighet, inklusive den om generalstrejken. Men, då man förstod att vi ville ha en facklig tidning på dessa parollers grundval och att vi inte ville medverka i deras halvpolitiska småborgerliga tidskrift som obetingat stödde alla anti-fascistiska och nationella revolutionära rörelser, och då gruvarbetarstrejkens nederlag medförde en nedgång i kampen, valde man att upprätthålla kontakten med många oklara och förvirrade element och småborgerliga organisationer, framför det hårda och mindre publikfriande arbetet tillsammans med få men programmatiskt klart formulerade fackoppositionella kommunister. I stället för att stärka klassens förberedelse inför hotet om flera spontana isolerade strejknederlag, tydde man sig till de tillskyndande trotskisternas småborgerliga programlöshet. Gentemot klassens fackliga paroller kunde trotskisterna, dessa ynkliga kvarlevor av den försenade och dödfödda reaktionen på den stalinistiska kontrarevolutionens seger, inte ställa upp något annat än virrigt börssnack. De kunde bara sabotera den spirande fackliga samordningen mellan oss och den lilla radikala proletära delen av FFF genom att säga: Vi vet inte, vi måste studera, vi håller på att studera, vi kan inte fatta beslut idag, vi måste diskutera det mera och framförallt senare, osv.

Detta var och är uttrycket för den programmatiska klarhet, och därmed följande maximum av klassförberedelse, som trotskismen kan prestera. FFF gjorde hellre knäfall för detta för att kunna bli en tummelplats för alla möjliga småborgerliga riktningar, än att arbeta för och organisera sig på ett precist program och precisa paroller för klassens ekonomiska försvarskamp; - när kampen gick ner visade FFF åter sitt småborgerliga, demokratiskt hycklande, humanistiska, anti-fascistiska, frontistiska och legalitära ansikte: Ty fan!

Vi vet att INTERNATIONELL SOLIDARITET för FFF betyder villkorslöst stöd åt den nationella borgarklassens kamp i Vietnam, och än värre: stöd åt borgerliga nationalistiska demokrater i Grekland och Spanien. För oss betyder internationell solidaritet, vilket kommunister alltid kämpat för, INTERNATIONELL PROLETÄR SOLIDARITET MED REVOLUTIONÄRT KÄMPANDE ARBETARE I HELA VÄRLDEN!

Och med kamp menar vi kamp mellan klasser, och inte att arbetare skall gripa in i borgarklassens och småborgerskapets interna demokratisk-fascistiska uppgörelser (se KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION nr 2). Fascismen är Kapitalets centralisering av den borgerliga demokratin under totalitär politisk ledning för den korporatistiska administrationen av imperialismens koncentration av sina svagare ekonomiska områden: den svaga ekonomins koncentration genom despotiskt statligt ingripande, svarar till de starkare imperialistiska ekonomier nas graduella koncentration, vars demokratiska form endast tilläts genom deras obegränsade herravälde över den interna och externa marknaden.

Vad Gemensamma marknaden, EEC, genomförde och genomför med hjälp av den demokratiska opportunisten, måste Grekland nödvändigtvis genomföra med öppen användning av borgarklassens statsmakt. För proletariatets parti betyder den kapitalistiska koncentrationsprocessens forcerade rytm att revolutionen närmar sig. Vi föredrar att denna koncentrationsprocess utföres öppet av statsmakten framför den hycklande klasstatens demokrati.

Att kämpa mot EEC betyder att vilja kämpa mot den kapitalistiska produktionsprocessens oundviklighet. Proletariatet har bara ett svar: det revolutionära störtandet av varje kapitalistisk makt. Småborgerskapets svar är det motsatta: beskydd av den svaga nationella svenska ekonomin mot de stora kapitalens integration. Storkapitalen utför sin nödvändiga uppgift; Småborgerskapet svarar med den reaktionära önskan om fredlig demokratisk frihandel och nationell självbestämmanderätt; Proletariatet svarar med sin revolutionära totalitärism.

Gentemot FFF:s småborgerliga paroll: Mot storkapitalet - leve småkapitalet, fasthåller vi Marx' ståndpunkt: ju mindre, desto fögare, ju större, desto närmare dess egen revolutionära tillintetgörelse!

Det maoistalinistiska KFML har efter att ha misslyckats med att komma in i riksdagen vid septembervalen förra året, haft mest att göra med sprickan och klyvningen inom den egna organisationen. De demokratiska populistiska maoister som nu står kvar i KFML inriktar sin kamp mot regeringen för dess "kapitalistiska" "politik" (som om den skulle kunna föra en annan), mot svensk EEC-anslutning, hyreshöjningar, lagöverträdelse, den tydligen inte helt fungerande borgerliga demokratin etc., och dessa KFML:are står således också på småkapitalets sida, utifrån ett lika förvirrat återuppväckande av proudhonismens illusioner som FFF och trotskismen.

Gentemot VPK:s "Bort med moms på maten!" ställer man djärvt detta småborgerliga krav generellt: "Bort med moms!". Om Kapitalet föredrar att angripa arbetarnas löner genom höjd moms i stället för på något annat sätt, så är det inte vår sak, utan borgarklassens. För arbetarklassens fackliga kamp måste här endast detta krav gälla: upprätthållande av lönens reella värde.

På det "rent" fackliga området har dessa reformister inte så mycket att komma med - därför bor man också i ett flygblad ödmjukt om "synpunkter" från läsekretsen! - och det man kommer med är formulerat på vanligt oklart sätt. Efter som KFML representerar "folket", så stöder man också de småborgerliga improduktiva tjänstemännens och akademikernas, SACO:s, SR:s och TCO:s, krav. Och vi glömmer aldrig deras kontrarevolutionära stöd åt Kapitalets poliser, när dessa krävde högre löner! Men det är bland poliser, studenter, intellektuella, statsbyråkrater, LO-pampar, journalister, landshövdingar, riksdagsmedlemmar och alla de andra småborgerliga gangsteristiska kategorierna som de hör hemma: ty småborgerskapets samtliga kategorier, också de mest ynkliga, utkämpar sin förtvivlade kamp mot proletarisering. Denna förtvivlan finner sitt politiska uttryck i populismens partier, VPK och KFML.

Under rubriken "Kämpa i avtalsrörelsen", ledare i Gnistan nr 12 -70, skriver man: "Korta strejker för de krav arbetarna och andra arbetande anser nödvändiga att ställa på avtalet, skulle ha en god verkan på det. Blir den inte tillfredsställande, kan nya och långa strejker organiseras längre fram."

"De finns som säger att det inte går att utlösa strejker överallt. Arbetarna är inte tillräckligt medvetna, inte nog kampberedda. Tillgrip andra kampmetoder då. Ta upp frågan om att sänka arbetstempot, att genomföra sjukskrivningar i stor omfattning. Undersök möjligheterna att på olika sätt åstadkomma stopp och stockningar i produktionen."

Förutom att dessa skändliga KFML:are också kämpar för "andra arbetande", vari måste inräknas åtskilliga av Kapitalets förvaltare, och dess militär och polis, så är de också för ett nytt avtal med arbetsköparna, d.v.s. en tecknad överenskommelse som följer kollektivavtalslagen. Vidare: korta och isolerade strejker är KFML:s ideal. Men om avtalet inte blir "tillfredsställande" ändå - vad detta nu skall betyda - så kan man tänka sig att "nya och långa strejker organiseras längre fram". Alltså: när arbetarna redan är ekonomiskt knäckta och inte förmår kämpa mer, först då vill man "verka som inspiratörer och organisatörer för kampen" !!! Och om arbetarna inte är "tillräckligt medvetna, inte nog kampberedda" för att våga ta till strejkvapnet, så föreslår dessa självutnämnda "inspiratörer för kampen" att andra metoder skall tillgripas: man kan "ta upp frågan om att sänka arbetstempot, att genomföra sjukskrivningar i stor omfattning" eller så kan man "på olika sätt åstadkomma stopp och stockningar i produktionen." - Vad är detta? - Det är inget annat än studentaktivismen förd ut på fabrikgolven! Bevara oss för den - arbetarna behöver den inte, liksom de inte behöver råd om korta isolerade strejker.

Vad som verkligen behövs är en gemensam ledning och ett GEMENSAMT FACKLIGT

KLASSPROGRAM, under vilket alla korta isolerade och spontana strejkaktioner kan samlas!

KFML utför sin roll som klasssvans, d.v.s. en hämsko för den proletära rörelsen, den revolutionära förberedelsens småborgerliga förnekande. Dess funktion som sabotör kan inte förändras med aldrig så många "r", utan bara med användning av tillräckligt många tillintetgörande bomber!

Nog om KFML här. Vi hoppas att dessa maoister i fortsättningen helt håller sig till sina småborgerliga enhetsfronter mot EEC etc., och att de utvidgar det goda samarbetet med SSU, Centerns Ungdomsförbund, Liberala klubben och andra officiellt klart borgerliga föreningar.

KFML(r) - de vilda nederlagens hejarklack
- den framtida revolutionens centrister

Kirunanederlagets förrädiska teoretiker splittrades. Denna strejkaktions förräddare stannade i KFML. Denna strejkaktions nederlagsmän gick till KFML(r), för att klarare kunna förbereda den framtida strejkaktionens förrädiska nederlag. Deras vapen är: perspektivlöshet; deras program: ett tillbakavärande till 30-talets stalinism; deras historiska ambition: att utgöra den framtida revolutionens centristiska kandidater.

Perspektivlöshetens vägar är inte orannsakliga, dess metod kommer alltid att bli: alla aktioners inskränkning, förnekandet av all generell kamp. Kan detta göras bättre än vid tomma "Hurra!" för något så allvarligt som de vilda strejkernas lärdomar? Kan detta göras bättre än genom att skicka proletärer-na på utflykt mot socialismen som om det vore en skogstur som inte kräver precisa programmatiska och militära anvisningar? - Jo, de blir den framtida kontrarevolutionens trogna tjänare!

Förhållandet mellan klassens ekonomiska försvarskamp och dess revolutionära politiska uppgift blir för dem lika med förhållandet mellan "arbetarklassens kamp för dagskraven" och "kampen för socialismen" (Proletären nr 1 -71). Och då man i KFML(r) lagt märke till att man "måste inse dess (den ekonomiska kampens) begränsningar och utveckla en allsidig (?) politisk kamp", så blir deras slutsats härav - vilken inte rymmer ett spår av marxism - att "kampen för dagskraven" skall underordnas "kampen för socialismen".

Det är inte en fråga om en tårta med ekonomin som tallrik, proletariatet som deg och politiken som glasyr, utan om det dialektiska förhållandet mellan den revolutionära förberedelsen och den revolutionära makterövringen. Proletariatets ekonomiska program kan endast ses i det politiska perspektivet med revolutionens socialistiska ekonomi. Vet man inte att det på den socialistiska ekonomins banér står LÖNEARBETETS AVSKAFFANDE, kommer man aldrig att kunna formulera det minsta fackliga krav för klassens ekonomiska försvar.

I klassens ekonomiska försvarskamp, som för att kunna nå "seger", måste utgöras av den totala generalstrejken, kommer proletariatet att ställas inför Kapitalets väpnade statsmakt. Om då DET KOMMUNISTISKA PARTIET förberett klassen på dess politiska uppgift och om klassen är medveten om denna, kommer proletariatet att rikta sitt angrepp direkt mot den borgerliga statsmakten och försöka avväpna dess polis och militär för att slutgiltigt kunna krossa denna Kapitalets politiska maktparat. Och att socialismen därmed inte upprättats, att socialism inte är lika med arbetarklassens kontroll över produktionsmedlen, vilket alla maoistaliner försöker förleda proletariatet till att tro, är något som vi inte skall gå in på här. Men liksom denna fråga stod helt klar för Marx, Engels och Lenin, så har den alltid stått klar för vår riktning.

Vi skall här bara ta upp ytterligare en fråga som idag mer än någon annan beläser KFML(r):s perspektivlöshet: deras väldiga hejande på vilda isolerade

strejker. Vi vet att alla de hittillsvarande och även de kommande vilda strejkerna som varit och blir isolerade, har lidit eller kommer att lida nederlag. När KFML(r):arna därför ropar "Leve dom vilda strejkerna!", så är detta detsamma som att skrika ut parollen "Leve dom vilda nederlagen!" Fastän man i KFML(r) förklarar att man insett att gruvarbetarstrejken vintern 69/70 led nederlag, vilket man till stor del förstått berodde på att strejken var helt perspektivlös - något som man vill avhjälpa genom studentaktivismens eviga lösning: "studier" - så framhårdar man själv likväl med ett perspektivlöst perspektiv som är värre än gruvarbetarstrejkens, då det ju här framföres av en organisation som säger sig kunna leda arbetarnas ekonomiska försvarskamp. Gentemot dessa de vilda nederlagens hojarklack är det de internationella kommunisternas uppgift att ge ett riktigt perspektiv för proletärerens fackliga aktion för att leda denna till "seger". KFML(r) ger inte och kommer aldrig att kunna ge ett riktigt perspektiv för den fackliga kampen eller klargöra och framföra för klassen proletariatets historiska ärorika uppgift.

KOMMUNISTERNAS PERSPEKTIV

Gentemot alla teoretiker av gruvarbetarnas nederlag, fastslår vi dess betydelsefulla lärdom för de framtida klassuppgörelserna: 1. ALLA DE AGRESSIVA EKONOMISKA KLASSPAROLLERNA MÅSTE VARA GEMENSAMMA FÖR ALLA STREJKANDE ARBETARE 2. DEN EKONOMISKA AKTIONEN KÄNNER BARA EN REVOLUTIONÄR KLASSMÄSSIG FORM: DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN 3. GENERALSTREJKENS POLITISKA SLAGKRAFT FINNER SITT UTTRYCK I OPPORTUNISMENS UTKASTANDE FRÅN DEN FACKLIGA KLASSELEDNINGEN.

Den kommunistiska fackoppositionen såg, gentemot Kapitalets opportunistiska fackcentral, sin första späda och svaga början i klassens försök på att upp-
rätta en oförsonlig arbetarledning, vars första uppgift var bekämpandet av LO:s infiltration i strejkrörelsen och vars ofulländade syfte var aktionens samordning.

Gentemot alla de som gör så mycket väsen av själva avtalsrörelsen, fastslår vi KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PROGRAM; vi framförde det för de strejkande skandinaviska gruv-, varvs-, hamn- och byggnadsarbetarna. Det kommer att vara programmet för de fackliga aktioner vars enda syfte och segerrika form blir DEN TOTALA GENERALSTREJKEN.

KAMP MOT ALL ARBETSINTENSIFIERING - MOT ACKORDEN - MOT MERITVÄRDERING
- FÖR FAST OCH HÖG TIDLÖN

KRAFTIG NEDSKÄRNING AV ARBETSTIDEN - MOT ÖVERTIDSARBETE

BEKÄMPA ARBETSDELNINGENS SPLITTRING AV ARBETARNAS EKONOMISKA FÖRSVARSKAMP - MOT ARBETSVÄRDERING

FULL LÖN TILL ARBETSLÖSA, PENSIONERADE OCH STREJKANDE

MOT ARBETSDOMSTOLEN

MOT ALLA TIDSBUNDNA AVTAL MED ARBETSKÖPARNA OCH DERAS STAT

FÖR ATT DEN FACKLIGA LEDNINGEN ÖVERGÅR TILL PROLETÄRER, SOM ÄR HÄNGIVNA SIN KLASSEN SAK OCH VARS LÖN INTE ÖVERSTIGER EN VANLIG ARBETARENS LÖN

APPENDIX

Som vi sett motiverar de socialdemokratiska klassförrädarna sitt stöd till det svenska Kapitalet, dess handelsbalans och stora industriföretag med en rad falska ovetenskapliga teorier. Det är lögner om inflationens orsak (höjda löner) och om det begränsade löneutrymmet ("lönekakan") som bidrar till att de ännu lyckas hålla de stora arbetarmassorna i vanmäktig tyst lydnad och sabotera gruv-, hamn- och byggnadsarbetares strejker. Det är vår uppgift som fackoppositionella kommunister att avslöja och tillintetgöra dessa myter.

Man hävdar, att orsaken till inflationen, den generella prisstegringen, är höjda löner. Men allmän stegring av varupriserna mätt i pengar är en generell tendens i den kapitalistiska ekonomin, som orsakas av att man alltid måste utöka penningkapitalet, mest i form av krediter. Detta för att den ömtåliga omvandlingen av producerade värden (varor) via en annan värdeform (pengar) skall komma tillbaka som investeringar i konstant kapital (maskiner, råvaror) och variabelt kapital (arbetskraft), som i sin tur på nytt används för att producera nytt mervärde i form av nyare och fler varor. Denna kapitalanhopning (ackumulering) kräver alltså att växlingen mellan produktionsprocessen och cirkulationsprocessen sker "garanterat" smärtfritt: det behövs alltid mer cirkulerande betalningsmedel (idag framförallt i form av kreditpengar) än varukapital.

När det råder brist på (kredit-) pengar hotar överproduktionen. Varorna blir inte sålda och nya investeringar kan inte göras: den kapitalistiska ekonomins idiotiska syfte, ständig kapitalackumulation genom anarkisk produktion av mervärde, profit, avbryts! Därför finns det, i särskilt hög grad när överproduktionskrisen närmar sig, en kraftig tendens till värdemässigt mer penningmedel (betalningsmedel) än varor, d.v.s. varupriserna mätt i pengar stiger: vi har INFLATIONEN.

Utan att här dröja vid dess särskilda olägenheter för Kapitalets affärstransaktioner, kan vi konstatera, att en sådan allmän ökning av varupriserna drabbar arbetarklassen hårdast. När priserna på alla nödvändiga konsumtionsvaror stiger, sjunker reallönen: inflationen är ett angrepp på lönen. Men vad är lönen? - Jo, ingenting annat än priset på den särskilda VARA som arbetarna äger och säljer på ARBETSMARKNADEN, nämligen ARBETSKRAFTEN: LÖNEN ÄR PRISET PÅ VARAN ARBETSKRAFT!

När priserna allmänt stiger på andra varor är det därför naturligt att arbetarna vill ha mer betalt för sin vara, arbetskraften, d.v.s. höjd lön! Ja, det är inte bara naturligt, det är en ekonomisk lag, en nödvändig tendens i kapitalismen; det är arbetarnas lagbundna spontana reaktion på Kapitalets angrepp på lönen!

Vi ser nu att höjda löner långtifrån innebär höjda priser, utan att aktionen för höjda löner sker efter det att prisstegringar genom inflationen ägt rum, och inte före som de borgerliga ekonomerna i LO tror. Denna eftersläpning av prishöjningarna på varan arbetskraft visar också att arbetarklassen i den rent ekonomiska, spontana och oundvikliga kampen alltid kommer att vara i underläge mot Kapitalet, dess statsmakt och regering. Det är nödvändigt att omvandla den ekonomiska försvarskampen till en politisk kamp för att erövra makten: antingen VÄRLDSKRIS, VÄRLDSKRIG eller PROLETARIATETS DIKTATUR, något tredje alternativ ges inte!

Som vi sagt tidigare existerar inte "lönekakan", och den kaka som finns är inte bestämd av produktionsökningen, utan av DEN TOTALA PRODUKTIONEN. Varje produktionsprocess sker med hjälp av konstant kapital (fabriker, maskiner, verktyg, råvaror) och variabelt kapital (arbetskraft), men det är endast det senare, den mänskliga arbetskraften, som skapar värden. Maskiner och an-

läggningar som bara står där, skapar minsann inget värde. Först när kapitalet förbrukar den köpta arbetskraften kan produktionen komma igång och värde skapas. En del av detta värde går till betalning av arbetskraften genom LÖNEN, resten av det värde som skapats genom den förbrukade arbetskraften blir MERVÄRDE, PROFIT. Den totala mängden producerat värde under t.ex. ett år uppdelas alltså alltid i LÖNEN som tillfaller arbetaren för att han skall kunna upprätthålla sin arbetskraft, och MERVÄRDET som tillfaller arbetskraftsköparna. Denna uppdelning bestäms genom ständig kamp mellan arbetare och arbets(krafts)köpare. Om arbetarna inte ständigt kämpar för att försvara sina löner kommer Kapitalets drivfjäder, ökning av profiten i förhållande till det satsade kapitalet, att innebära sänkta löner. Detta betyder, att ju högre lönen blir, desto mindre blir profiten, och tvärtom, ju lägre lön, desto större profit. Det är hela sanningen om LÖNEKAMPEN som gäller hela produktionen och inte produktionsökningen!

Det är alltså fullkomligt felaktigt att tro att högre löner betyder högre genomsnittspriser på varorna. Både lönedelen och profitdelen av det skapade värdet bildar ju de genomsnittliga varupriserna. En fördelning mellan lönedelen och profitdelen påverkar bara varandra, men inte priserna! HÖGRE LÖN INNEBÄR BARA LÄGRE PROFIT, PRISET PÅVERKAS INTE! (Men det är klart, att för den kapitalistiska regeringen är det fint med teorier som syftar till att hålla lönerna nere!)

PRODUKTIONSPRISET bestäms och har alltsedan arbetsdelningens och handelns uppkomst alltid bestämts av den genomsnittliga samhälleligt nödvändiga arbetskraft, mätt i arbetstimmar, som åtgått för dess framställning. Från dessa produktionspriser sker sedan marknadsprisernas fluktuation och endast i särskilda marknadssituationer (t.ex. monopol) tillåter konkurrensen det enskilda kapitalet att kompensera sig för tillfälliga löneökningar genom höjning av marknadspriserna.

Men vad påverkar produktionspriserna? - De påverkas av förändringar i den mängd genomsnittlig samhällelig arbetskraft som åtgår för varans framställning. Priserna ändras alltså genom t.ex. ARBETSPRODUKTIVITETENS förändring, medan de automatiska och generella nominella prishöjningarna sker på grund av ökningen av betalningsmedel, kreditökningen, och innebär som vi har sett en kraftig eftersläpning för varan arbetskraft.

Dessa förhållanden mellan LÖN, PRIS och PROFIT bekräftas i det verkliga ekonomiska förloppet. Låt oss bara nämna några exempel: De senaste årens kraftiga höjningar av penningpriserna (inflationen) kan absolut inte förklaras av att arbetarna fått särskilt mycket för sin arbetskraft! Det beror tvärtom på den ökande konkurrensen, det hotande överproduktionsspöket, som framtvingat en kraftigare ökning av cirkulationsmedel (kreditpengar, särskilt till de stora exportföretagen) än som motsvarar varumängdens ökning. Vidare: om höga löner skulle innebära höga priser, då skulle företag och nationer med hög lönenivå alltid sälja produkter med högre pris än de med lägre lönenivå. Men det behövs inte mycket för att se, att t.ex. företag i USA kan producera billigare trots högre löner, just genom högre arbetsproduktivitet! Sak samma gäller t.ex. för de svenska varven i den internationella konkurrensen med andra länders varvsindustri, ty högre arbetsproduktivitet innebär mindre mängd förbrukad arbetskraft och därmed mindre värde och pris per varuenhet.

ÖPPET BREV TILL METALLS FÖRBUNDSPAMPAR SOM VILL PUTSA UPP SITT
OCH ARBETSDOMSTOLENS ANSEENDE INFÖR AVTALSUPPGÖRELSEN

Först har era lokala pampar lyckats sparka ut en internationell kommunist från Tetra Pak i Lund - /se KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION Nr 2/ - sedan har ni förbundspampar mage att vilja utnyttja detta i eget syfte genom att instämna företaget till arbetsdomstolen med motiveringen att avskedandet var politiskt. Denna fräckhet är ett smakprov på vad revolutionära arbetare kan vänta av er socialdemokratiska förrädare i framtiden: ingen skall förvärdas över de metoder - /och utan att vi någonsin kommer att beklaga oss inför klassfiendens metoder, ty klasskampen är brutal/ - med avskedanden och utslutningar som kommer att bli vardagsmat allt eftersom ni förbunds- och sossepampar känner att greppet om de ännu lydiga och snälla proletärerna minskar i takt med de spontana strejkerna mot olika former av lönesänkningar - och därmed också i takt med den växande revolutionära fackoppositionen.

När ni nu först medvetet söker tysta en fackoppositionell kommunist och sedan låtsas vilja kasta skulden enbart på företaget och till och med låtsas ta den sparkade kamratens parti, är det bara en liten början på en nödvändig taktik för att bevara inflytandet bland arbetarmassorna, för att ge lagar och domstolar ett bättre anseende, för att visa upp ett "radikalt" ansikte osv. Särskilt aktuellt är naturligtvis detta inför den kommande avtalsuppgörelsen; men hur skall ni denna gång kunna hindra de spontana strejkerna? Hur skall ni denna gång motivera återhållsamheten? Hur skall ni denna gång kunna lugna arbetarna, så att strejkvägen blir så liten som möjligt och så att det svenska Kapitalet kan fortsätta den påbörjade reella och nominella lönesänkningen?

Ja, er situation är förrädarnas! Å ena sidan upprätthåller ni ännu skenet av att försvara arbetarnas intressen; - något som underlättas av den förvirring som VPK, KFML, vänsterradikalerna, studentvänstern, ja hela allmänvänstern sprider - å andra sidan administrerar ni socialdemokrater sedan lång tid tillbaka det svenska näringslivet, den svenska ekonomin, det svenska Kapitalet. Å ena sidan säger ni er vilja försvara våra fackliga intressen; å andra sidan måste vår fackliga motståndare, vår politiska klassfiende, dvs. det svenska Kapitalet få ökad konkurrenskraft på den allt hårdare internationella marknaden, möjlighet till större överproduktion, lägre pris på arbetskraften, våldsammare utnyttjande av maskinerna, intensivare arbetstakt, större hets, flera olycksfall och lägre livslängd för proletärerna osv. Sådan är förrädarnas situation: ni sitter på två hästar och det är en omöjlighet, särskilt när det börjar röra på sig! MAN KAN INTE BÅDE FÖRA EN FACKLIG KAMP OCH SKÖTA KAPITALET!

Ni sossepampar kommer alltid att liksom tidigare slå vakt om era regerings- taburetter och byråkratpositioner: allt vad ni företar er kommer endast att syfta till att hålla den svenska ekonomin, dvs. det svenska Kapitalet på fötter, vilka skenmanövrer ni än företar er för att dölja det för oss arbetare. Nu senast är det "prisstoppet" som skall motivera återhållsamheten i avtalsuppgörelsen - en åtgärd som röjer väg för det faktiska LÖNESTOPPET och LÖNESÄNKNINGARNA! Förvisso kommer inte detta eller någon liten framgång i någon förbannad klassdomstol att kunna hjälpa er i den kommande ekonomiska världskrisen! De väldiga spontana arbetaraktioner som blir en följd av denna kommer att föra med sig det kommunistiska världspartiets återvändande som fysiskt klassparti och därmed förebåda det väpnade proletära maktövertagandet och den proletära diktaturen; - det som ni och hela småborgerskapet fruktar mer än något annat: som Kapitalets tjänare vet ni vad som kommer att vänta er; det är därför som ni - liksom ni gjorde under det första imperialistiska världskriget och som ni fick hjälp av stalinisterna med under det andra - kommer att desperata söka förhindra den proletära, kommunistiska revolutionen genom att kasta de olika ländernas arbetare ut i blodig kamp mot varandra och för respektive nations, dvs. Kapitals intresse!

Nej, brevskrivande förbundspampar, ni kan vara övertygande om att internationella kommunister alltid kommer att verka för arbetarrörelsen, för proletariats historiska intressen och bekämpa ert förräderi mot den svenska och internationella arbetarklassen, såväl fackligt som politiskt. Mot den skenradikala småborgerliga national-"socialistiska" och korporativistiska socialdemokratin, som i enlighet med Mussolinis fascistiska teoretiserande fullständigt håller på att inkorporera de svenska fackföreningarna i det svenska Kapitalets statsapparat, kommer proletärerna att ansluta sig till den kommunistiska fackoppositionella tendensen, som syftar till att återupprätta klassens revolutionära fackförbund, dvs. dess ekonomiska försvarsorgan. I denna kamp ställer vi upp paroller för samordning av den fackliga oppositionen under de kommande strejkrörelserna. Två av dessa paroller är direkt riktade mot tendenserna till likvidering av den fackliga organisationen genom dess sammansmältning med Kapitalets, av er socialdemokrater förvaltade, statsapparat: **MOT ARBETSDOMSTOLEN** och **MOT ALLA TIDSBUNDNA AVTAL MED ARBETSKÖPARNA OCH DERAS STAT - FÖR ÖVERENSKOMMELSE EFTER KAMP.**

Vi erkänner ingen arbetsdomstol, ingen kollektivavtalslag och inga lagliga avtal; vi kräver inga lagändringar, därför att den fackliga, ekonomiska kampen är arbetarnas spontana reaktion på Kapitalets angrepp på lönen och kan aldrig regleras med lagar. Tilltron till lagar, förordningar och demokratiska spelregler kan bara försena och försvåra arbetarnas kamp och förhindra klassens förberedelse av sin slutliga historiska uppgift: det klasslösa kommunistiska samhället. - Det är därför självklart att vi inte vill medverka till att höja arbetsdomstolens anseende eller att putsa upp ert skamfilade "radikala" ansikte. Att arbeta för den svenska nationalekonomin är ett förnekande av klasskampen. Arbetsdomstolens existens som demokratisk institution är en symbol för klassamarbetet. Demokratin överhuvudtaget, med tilltron till alla individers lika rätt och illusionen att den enskilde medborgarens röstavgivning kan förändra Kapitalets lagbundenheter, är ett förnekande av historien, som avgöres i kamp mellan klasser.

Arbetsdomstolen är ett gott exempel på ett demokratiskt instrument för Kapitalet. I den sitter 7 goda demokrater som alla vill värna om den svenska ekonomin och som varje gång det blir strejk dömer arbetarna till böter om 200:-. Nu är ju detta belopp inte tillräckligt stort för att ha den minsta avskräckande verkan! Därför ser vi i dagarna hur man söker få taktäckarna att återvända till arbetet med hot om högre böter och viten, instämning för civil domstol! osv. Vi förbereder redan nu arbetarna till kamp mot de försök, som ni klassförrädare kommer att göra för att höja detta bötesbelopp under de kommande många gånger våldsammare spontana strejkerna. Detta kommer ni att söka genomföra med underdåniga motiveringar som är det svenska Kapitalets: "ännars blir det ökad arbetslöshet och öppen kris, visa samhällsansvar, det är ju ändå de svenska företagen som ger oss arbete - /Vi bugar och tackar för deras givmildhet/ -, vi lever över våra tillgångar, vi måste spara, tänk på den svenska ekonomins internationella konkurrenskraft" osv. - Javisst, det kan ni tänka på, ty det är ni som tjänar Kapitalet; - men vi skall förbereda proletärerna inför denna nödvändiga ekonomiska kris och nödvändigheten av att undslippa flera förödande imperialistiska världskrig genom att proletariatet under denna kris med våld griper den politiska makten under ledning av det kommunistiska klasspartiet; Därför säger vi öppet: det svenska Kapitalets tillintetgörande är just vad vi vill! Och inte bara i Sverige utan i alla världens länder /inklusive Ryssland och Kina/ skall de kapitalistiska produktionsförhållandena förstöras; - endast under proletariatets internationella diktatur och med det kommunistiska världspartiets ledning kan det socialistiska produktionssättet, den socialistiska ekonomin - utan lönarbete, Kapital, pengar och varumarknad - börja genomföras!

Vi ersätter den nationella fredliga samexistensen och dess samarbetslösning på Kapitalets problem och kris med det internationella proletariatets revolutionära tillintetgörande av kapitalismen. Som svar på ert fräcka försök, att använda det politiska avskedande ni själva står bakom till att putsa

upp arbetsdomstolens anseende och ert eget skamfilade "radikala" ansikte, uppmanar vi alla arbetare att sparka ut er förrädare som parasiterar på arbetarrörelsen och som aldrig kommer att använda den centraliserade fackliga organisationens potentiella styrka i klassens ekonomiska självförsvar mot Kapitalets angrepp på lönen och arbetsförhållandena!

Lund den 16 oktober 1970

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

- + -

SLUT UPP PÅ KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PAROLLER UNDER NÄSTA STREJKVÅG!
BILDA DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIETS FABRIKSGRUPPER!
FÖR ÅTERUPPRÄTTANDET AV KLASSENS FACKFÖRBUND!

PARTIETS NORDISKA ORGAN:

KOMMUNISTISK PROGRAM (organ i nordn - på danska och svenska)

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION (fackligt organ - på svenska)

- gemensamt årsabonnemang inkl. DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNES TEXTER: 10:-

BOKLÅDOR MED VÅR PRESS PÅ DANSKA/SVENSKA OCH FRANSKA:

STOCKHOLM : BIBLIOTEKSBOOKHANDELN - Stureplan

LUND : BOKCAFET - S:t Petri Kyrkogata nr 7

MAIMÖ : BOKCAFET - Davidshallsgatan nr 4

KÖPENHAMN : DEMOS - Grønnegade nr 37

BOGKAFFEN - Magstræde

INNEHÅLLET I KP-9 och KP-10:

KP-9 a) Engels som autoritær antipedagog (brev). b) Organisk centralisme del III. Teser om det kommunistiske verdenspartis historiske opgave, aktion og struktur - i overensstemmelse med det kommunistiske venstres standpunkter gennem mere end et halvt århundrede. c) Kapitalismen og arbejdsløsheden. d) Trotskismens "lære" af Oktoberrevolutionen, del IV. e) Varfor Ryssland inte är socialistiskt, del I. Den ryska kapitalismen. (har utkommit)

KP-10 a) V.I. Lenin: Kommunens lære. b) Ett Marx-brev till Engels. c) Organisk centralisme, del IV. Tillæggeser. d) Om "Den kinesiske frågen" i vårt partiarbejde. e) Varfor Ryssland inte är socialistiskt, del II. Den ryske økonomien og Oktoberrevolutionen. f) Trotskismens "lære" af Oktoberrevolutionen, del V. g) Mindesten over appellismen: Opportunismens trofaste klumpfod. h) Arbejdernes i Polen har just erindret om at klasskampen leder till proletarietets diktatur. (utkommer i slutet av Mars)

DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNES TEXTER:

1: MARXISMENS GRUNDTRÆK + PARTIETS KARAKTÆRISTISKE TESER. (har utkommit)

2: VAD ÅR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKE PARTIET. (har utkommit)

3: L. Trotsky: 1917 OKTOBERLÆRE - PARISERKOMMUNENS LÆRE. (utkommer våren-71)

Lista över partiets øvrige bøcker, tidninger og tekster findes i KP-7, og är på øvannævnte sprog samt italienske, franske, tyske, engelske og spanske.

PROLETÄR SOLIDARITET MED DE STREJKANDE TAKTÄCKARNA OCH GOLVLÄGGARNA

I) BORT MED ACKORDEN! lyder för tredje gången svenska proletärerers strejkkrav. Gen-
temot Kapitalets försök till direkt lönesänkning är detta det första svaret till
stöd för parollen FAST, HÖG OCH LIKA TIMLÖN! Denna paroll gäller för alla arbete-
re, som dagligen utsätts för den ständigt ökande arbetsintensifieringen.

Det är ingen tillfällighet att strejkaktionerna sedan kamperna i vintras har rik-
tats mot ackorden. Den ekonomiska krisen är orsakad av profitkvotens fall, dvs.
att profiten mätt i procent av det samlade kapitalet blir en mindre och mindre en-
het, och tcm. socialdemokrater och andra borgare erkänner på vanligt oklart sätt
möjligheten av den. Denna kris kräver ett ständigt våldsammare utnyttjande av ar-
betskraften för att få ut det mesta möjliga av det konstanta kapitalet (dvs. ma-
skiner och fabriksanläggningar) innan det måste ge plats åt nytt maskineri för
produktion av konkurrensdugligare varor. De enda möjligheterna att inte förlora
på detta snabba utbyte av maskiner är en motsvarande ökning av arbetskraftens ut-
nyttjande eller lönesänkning. Våra krav lyder därför FAST, HÖG OCH LIKA TIMLÖN,
som vi stärker med kravet ARBETSTIDENS DRÖGTISKA NEDSKÄRNING. Vi vet att Kapita-
let kommer att svara: då kommer vi i öppen kris, då kan den svenska ekonomin inte
klara sig, då går den under. - Näväl, det är det vi vill!

Liksom Ådalens stuveriarbetare, angriper taktäckarna arbetsdomstolen. Ingen dom-
stol kan döma i klasskampen! Till och med Kapitalet ger nu upp denna illusion och
ställer strejkande arbetare inför sin statsmakts civila domstol. Och LO-byråkra-
terna applåderar böterna: Klassen måste straffas för att den inte rättar sig ef-
ter kollektivavtalen, som dessa LO-opportunisterna har ingått med Kapitalet och
dess statsmakt. Vi svara: Åt helvete med alla tidsbundna avtal med Kapitalet,
dess statsmakt och dess opportunisterna. Arbetarklassen har bara sin egen styrka
att räkna med och den måts efter de resultat vi uppnår efter kampen. Socialdemo-
kraterna kommer att svara med en höjning av böterna: deras förräderi nr 1.000.
Då måste väl det svenska proletariatet inse att de måste ersätta sin ledning, om
det inte vill se sitt ekonomiska organ fullständigt integrerat i Kapitalets stats-
makt på klassiskt fascistiskt sätt.

KLASSENS REVOLUTIONÄRA FACKFÖRBUND skall vara målet för kampen mot den socialde-
mokratiska LO-ledningen; endast det centraliserade landsomfattande fackliga
klassorganet kan samla alla spridda strejker och strejkförsök till den TOTALA
GENERALSTREJKEN - det enda medlet som kan föra vår ekonomiska försvarskamp till
seger, det enda kampmåssiga medlet till förberedelse av vår revolutionära poli-
tiska uppgörelse med Kapitalet.

För att klassen skall kunna återerövra ledningen av sin allmänna ekonomiska kamp,
krävs inte endast klarhet om de fackliga försvarsparollerna, utan också program-
matisk kännedom om opportunistens roll i kontrarevolutionen. För att kunna angri-
pa det socialdemokratiska och stalinistiska förräderiet krävs en politisk förbe-
redelse, vars uttryck är klassens kommunistiska parti. Den teoretiska tillintet-
görelsen av kontrarevolutionens redskap kräver det programmatiska förutseendet
om hur proletariatet skall förverkliga sin historiska uppgift: det kommunistiska
klasslösa samhället. 130 års klasskamper med många proletära nederlag och få men
stora segrar pekar på arbetarklassens tre befrielsevapen: det kommunistiska par-
tiet, den väpnade revolutionen och proletariatets diktatur.

II) Svenska taktäckare och golvläggare!

Dra lärdom av de mest medvetna arbetargruppernas kamper i Skandinavien: hamnarbe-
tarna i Göteborg och Ådalen, gruvarbetarna i Norrbotten och varvsarbetarna i Kö-
penhamn! Vi väddar till alla taktäckare och golvläggare i hela Sverige att soli-
daritetsstrejka; i februari strejkade alla varvsarbetare i Danmark och ändå led
de nederlag! Vi säger, att vi kommer att fortsätta kampen länge; strejken i Åda-
len varade i tre månader och ändå led de nederlag! Vi väddar om ekonomiskt stöd
från alla proletärer i Sverige; gruvarbetarna fick mer än de hade väntat och ändå
led de nederlag! Dessa tre krav är alltså inte tillräckliga vart och ett för sig.
En grundval för den begynnande kampen måste vara alla tre:

a) De bästa medlemmarna i Kirunas strejkkommitté fick efteråt erkänna, att strejken genast skulle ha utvidgats till Narvik och NJA. För att er strejk ska få en stark början måste alla byggnadsarbetare delta i kampen; - b) Skall strejkens långvarighet betyda en förstärkning av er kampvilja och kraft får den inte som i Norrbotten föra med sig LO-opportunisternas gradvisa inträngande och sabotage i strejkledningen. Ni måste också ha klart för er, att ni inte skall gå tillbaka till jobbet förrän förhandlingarna är avslutade och inte före som i Ådalen; - c) Vädjan om ekonomiskt stöd som de enskilda proletärerna får göra på gator och vid affärer till arbetare, borgare och småborgare utan åtskillnad bör inte uppskattas som ett proletärt kampmedel, utan få oss till att tänka efter, att det är mer än hundra år sedan vi skapade fackliga försvarsorgan och idag betalar de inte ens ut vår strejkkassa till vårt försvar: insamlingar är en nödlösning, kräv strejkkassan!

Svenska taktäckare!

I er strejktidning Smack förklarar ni er strejk för politisk och er kamp för klasskamp. En strejk är politisk, när den framför klassens politiska mål; en kamp är klasskamp, när den ena klassen vill stöta den andras makt. Er strejk kan endast bli politisk genom "proletärernas organisering som klass, dvs. som politiskt parti" (MANIFESTET); er kamp kan endast bli klasskamp, när den har det revolutionära upprättandet av klassdiktaturen som mål. - Ni vädjar till tjänstemän och studenter, men på deras program står inte kommunistiskt parti, våldsam revolution och proletär diktatur, utan reformistiska partier, klassarbete och alla lika individers demokrati. Låt dem stödja vårt klassprogram på vår grundval, när de kommer till oss som enskilda desertörer från sin småborgerliga kategori, men akta er för deras småborgerliga program och deras småborgerliga partier!

III) Svenska taktäckare och golvläggare!

UTVIDGA ER STREJK TILL ALLA BYGGNADSARBETARE!; till en landsomfattande strejk, som lamslår hela den svenska byggnadsindustrin.

Svenska byggnadsarbetare!

ANSLUT ER TILL TAKTÄCKARNAS OCH GOLVLÄGGARNAS STREJK! Strejka på deras paroller; gör dem till era egna: NOT ACKORDEN! - FÖR FAST, HÖG OCH LIKA TIMLÖN!

NOT ARBETSDOMSTOLEN!

BEKÄMPA LO- OCH FACKFÖRENINGSBYRÅKRATIN!

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION följer upp med den prövade parollen:

FÖR ATT DEN FACKLIGA LEDNINGEN ÖVERGÅR TILL PROLETÄRER, SOM ÄR HÄNGIVNA SIN KLASS' SAK OCH VARS LÖNER INTE ÖVERSKRIDER EN VANLIG ARBETARES LÖN!

Svenska byggnadsarbetare! Träd in i den skandinaviska arbetarklassens förtrupp tillsammans med gruv-, hamn- och varvsarbetarna! Ert första mål är gemensam kamp; er uppgift är att tillsammans utgöra kärnan i den skandinaviska arbetarklassens TOTALA GENERALSTREJK. Bara generalstrejken kan ge seger i den ekonomiska försvarskampen. Alla byggnadsarbetares gemensamma strejk kan förbereda denna generalstrejk.

I den totala generalstrejken kommer ni att stå ansikte mot ansikte med Kapitallets statsmakt. Låt dem inte finna er obehäpnade då! Börja förbereda ert ekonomiska vapen under denna, vinterns och de kommande spontana proletära strejktionerna: FÖR KLASSENS REVOLUTIONÄRA FACKLIGA FÖRBUND! Sparka ut socialdemokraterna från LOs ledning! För en FACKOPPOSITION som är KOMMUNISTISK!

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION,
fackligt organ för dikp.

Läs, prenumerera på och stöd den proletära kommunistiska pressen i Skandinavien: KOMMUNISTISK PROGRAM och KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION, adress: Box 10 011 220 10 LUND.

11.10.70.

eller

20 oktober 1970

PROLETÄR GENERALSTREJK

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

En period i Kapitalets utveckling är förbi, efterkrigstidens "högkonjunktur" med fritt spelrum för såväl de största som för de minsta kapitalen är nu en saga blott - de första småkapitalen inom kungariket har redan lidit kvävningssdöden och utträngas med ständigt ökande hastighet. Att konkurserna i första omgången drabbar byggnadssektorns små entreprenörkapital är inte förvånande - det enda, som i detta sammanhang kan förvåna, är borgarklassens och dess ekonomers oförutseende. Det faktum, att kriserna i två årtionden har ägt rum utanför kapitalismens högberg i Västeuropa och Nordamerika och bara har drabbat dess randområden, har godtagits som ett bevis för existensen av en "ny" kapitalism, befriad från de ständigt återkommande kriserna. Till och med borgarklassens figurer på yttersta vänsterkanten, som kallar sig marxister, har låtit sig förblindas av de gyllene åren och av de oerhörda mängder av varor som Kapitalet har spytt ut på marknaden.

Men Kapitalets tillväxt förorsakar bara en sak: behov för ny tillväxt. Och marknadens mättning medför bara detta: behov av att utvidga marknaden eller upprättandet av nya marknader. Kapitalets ständiga tillväxt kan bara ske via lönsens fall. I kampen om marknaderna kommer vapnen till att börja med att var "fredliga" varor, ständigt flera varor. Kampen om marknaderna i dess yttersta form har vi upplevt i två imperialistiska världskrig - vilka löste Kapitalets problem över miljoner proletärerers lik.

De ekonomiska "problem", som regeringen Baunsgård nu lovat lösa, är alltså "problemen", som kännetecknar hela den internationella utvecklingen efter kriget, ja, som är kännetecknande för kapitalism överhuvudtaget. Efterkrigstidens enorma tillväxt av den danska industriproduktionen, och, vilket är dess förutsättning, tillväxten av industrikapitalet har resulterat i det, som marxismen sedan sin uppkomst som ekonomisk teori har kunnat förutsäga: profitkvotens fall, d.v.s. att profiten mätt i procent av det samlade insatta kapitalet utgör en mindre och mindre storhet.

Alla metoder för att motverka detta, med undantag för det direkta och brutala angreppet på lönsens nominella och reella värde, kommer att kräva en sak: nytt kapital, vars årliga andel av de samlade kapitalens massa, på grund av profitkvotens fall, ständigt blir mindre och mindre. Detta sista betyder, att det lånade kapitalets "pris", räntan, ständigt blir större och större, vilket är orsaken till, att borgarklassen genom sin statsmakt (både under Socialdemokratien och VKR) har ingripit på kreditmarknaden för att förbehålla de starka, "sunda" kapitalen rätten till nytt kapital. Det första logiska utslaget härav blev inskränkningen på byggnadssektorn (där kapitalets cirkulation är långsam), småproducenters och småhandlars likvidering - en process, som i årtal pågått inom jordbruket, men som nu slår igenom i andra branscher.

Under första delen av perioden har Kapitalet omärkbart kunnat nedsätta lönsens värde, ty produktivitetens ökning har förbilligat varorna så mycket, att lönsens ständigt nedsatta värde har kunnat betala arbetarklassens tillägnelse av en ständigt större mängd produkter (bruksvärden).

Denna utveckling är (bl. a. på grund av bristen på nytt kapital) nu slutförd, och vad som kvarstår är det öppna angreppet på lönen, något som till att börja med utföres av borgarklassens stat genom högre skatter, och mest direkt genom det så kallade budgetöverskottet, som genom sin inskränkning

1) VKR, de tre borgerliga partier, som för tillfället har hand om den parlamentariska förvaltningen av Kapitalet: Venstre, Konservative och Radikale.

av arbetarklassens lön ger möjlighet för skapandet av större mervärde, och därmed en större tillväxt av kapitalet.

Det är således genom sin statsmakt, och inte genom sina ekonomiska organisationer, som borgarklassen till en början riktar sina angrepp. De kommande "förhandlingarna" mellan "arbetsmarknadens två parter" har då också förberetts genom regeringens "utspel", där det dekreterade prisstoppet - vilken effektivitet det än må ha - helt klart skall tjäna till att hålla lönen mått i pengar oförändrad. Vilket i realiteten betyder en lönesänkning, på grund av den konstant härskande inflationen, vars huvudkälla inte är proletariats omåttliga konsumtion, utan det ständiga utvidgandet av kreditmassan, vilket nödvändigtvis måste göras för att realisera mervärdet.

Vilket försvar ställer fackförbunden och deras högsta ledning upp mot detta? Kommer de att med alla medel kämpa för lönens fasthållande, eller kommer de att böja sig för Kapitalets krav på en förökning av mervärdets massa, alltså - under nuvarande omständigheter - en sänkning av lönen? LO har i denna situation, som i otaliga tidigare avtalssituationer, på förhand godkänt, att arbetarklassen i sina krav måste ta "samhällshänsyn" - så, att det danska kapitalet kan bevara sin konkurrenskraft på världsmarknaden, så, att det inte hindras i sina möjligheter att bevara sin profitkvot, d.v.s. kapitalets avkastning. Konkurrenskraft betyder förbilligande av varorna, alltså antingen användning av mindre arbetskraft per varuenhet eller användning av billigare arbetskraft - med andra ord, ANTINGEN HÅRDARE ARBETSTEMPO ELLER LÄGRE LÖN - ELLER BÄGGE DELAR!

LO MÅSTE ALLTSÅ ANTINGEN TA UPP KAMPEN MOT KAPITALET S MEST VITALA ÖVERLEV-
NADSINTRESSEN ELLER TOTALT UNDERKASTA SIG - OCH ÖVERLÅTA ÅT KAPITALET OCH
DESS STAT ATT FASTSTÄLLA DEN LÖN, SOM BÄST TJANAR DET KAPITALISTISKA SAM-
HÄLLET S BEHOV.

OCH LO KOMMER ATT UNDERKASTA SIG - ja, har för många årtionden sedan uppgett varje återstod av självständigt agerande i klassens eget intresse. Detta ses klarast i fackförbundens och LO:s totala brist på en målsättning, på ett program. Vilken skulle denna målsättning vara? Arbetarklassens trygghet i den totala passiviteten gentemot Kapitalets angrepp? Eller är målsättningen kanske bara att föra den politik, som bäst gynnar socialdemokratiens valchanser?

LO:s uppgifter, som ett påhäng till den borgerliga statsmakten, har länge varit och kommer länge att förbli de för Kapitalet oerhört nödvändiga:
1) att sälja arbetskraften till det pris, som är förmånligast för Kapitalet,
2) att med alla medel bevara en passiv, völdisciplinerad, högutbildad arbetarklass åt Kapitalet, 3) att avleda eller kväva varje opposition i sin linja. Där fackförbundens socialdemokrater måste ge upp, har de villiga medhjälpare till vänster, vilka, på grund av sin litenhet, kan tillåta sig att framstå som mer radikala. DKP:arnas politik har således inte bestått i organiserandet av en facklig opposition, eller i erövrandet av ledningen på ett annat program, utan blott i att tillskansa sig pampposter åt sina betrodde hjälpare.

På en punkt hävdar LO att man kommer att stå fast: man skall till varje pris bevara den fulla sysselsättningen - just, TILL VARJE PRIS! Under förvärdningen att bevara den fulla sysselsättningen kommer man nu att betala detta pris i form av sänkta löner, intensifiering av arbetet och utvidgning av övertidsarbetet. I sin strävan att fullt utnyttja det fasta kapitalet, produktionsapparats kapacitet, kräver Kapitalet för ögonblicket arbetskraft - den fulla sysselsättningen uttrycker alltså bara Kapitalets nuvarande intresse. Den nuvarande ökningen av arbetslösheten är således bara ett uttryck för arbetskraftens vandring från svaga, av konkurrensen försvagade eller likviderade, företag till starkare företag. Statens ingripande för att göra denna vandring snabbare betyder alltså inte bara färre arbetslösa, utan också en förstärkning av Kapitalet, betalt via beskattningen av proletariats. Men vad kommer LO månstro att göra, för att uppfylla denna sin

fasta målsättning, när den verkliga krisen slår igenom, när företagens sammanbrott i de flesta kapitalistiska länderna kastar miljoner arbetare ut i arbetslöshet, härav hundratusentals i Danmark? Kommer LO månnro att kräva att konkurser förbjuds i lag? -LO KOMMER INTE ATT KUNNA GORA NÅGONTING!

Vi har sett på vilket sätt borgarklassen i sin kamp använder hela sin statsapparat. Arbetarklassen har däremot, ledd av de opportunistiska partierna, strängt hållit sig innanför "arbetsmarknadens" allra snävaste ramar, och PÅ DETTA BEGRÄNSADE KAMPOMRÅDE HAR DEN FRÅNTAGITS SITT ENDA EFFEKTIVA VAPEN: STREJKEN OCH GENERALSTREJKEN! Franska och italienska arbetare förfäras, när de hör, att danska arbetare godmodigt betalar böter till arbetsköparna, varje gång de har vågat besvara Kapitalets angrepp med en strejk.

Men försvaret mot Kapitalets ihållande angrepp kan inte föras med isolerade, spontana strejker - hur mycket kraft, som än nedlägges i varje enskild strejk. De senaste erfarenheter, som ännu en gång har bekräftat detta, är de isolerade strejkkamper, som gruvarbetarna i Norrbotten, varvsarbetarna i Danmark och hamn-arbetarna i Göteborg och Ådalen förde, och som alla led nederlag trots deras varaktighet.

Kapitalets angrepp kommer också här att oundvikligen framkalla spontana strejkaktioner från arbetarklassens sida. Den närmast förestående uppgiften är därför att samla dessa aktioner under en gemensam ledning, och KRING ET T GEMENSAMT PROGRAM. Nästa steg måste bli att utvidga strejkerna som förberedelse för användandet av den revolutionära klasskampens vapen: DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN! Det, som alltså behövs, är inte kortvariga strejkkommittéer eller tillfälliga möten mellan tillfälliga förtroendemän - utan UPPRÄTTANDET AV EN FACKLIG OPPOSITION - som vi inte har sett fungera här hemma sedan tjugotalet - med ett solitt revolutionärt program, som inte skall framföras i smyg, utan vara kampens öppet deklarerade målsättning. En sådan opposition med ett sådant program kommer redan i sin späda begynnelse att kunna mäta sin styrka i det raseri, varmed alla andra organisationer kommer att vända sig mot den.

Vi uppmanar därför alla danska arbetare att möta det avtalsförslag, som Kapitalet, dess statsmakt och opportunisterna kommer att ställa med ett KLART NEJ!

När LO-opportunisterna hänvisar till landets ekonomi och uppmanar ar att visa "samhällsansvar", bör de mötas med de krav, som vinterns svenska strejker gällde:

BORT MED ACKORDEN - DRASTISK NEDSKÄRING AV ARBETSTIDEN
FAST, HOG OCH LIKA TIMLÖN FÖR ALLA!

När de sedan drar ut på tiden med sina löjliga förhandlingsnätter och teatraliska varslanden för att ändå sluta i rörande enighet, gå då

TILLBAKA TILL STREJKVAPNET

och för att undgå att bli splittrade, när de sätter igång med sina olika "förhandlingskompensationer" för olika "lönegrupper", svarar vi

TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN!

De feta pamparna kommer då förargat att hävda, - Va - litar ni inte på oss? - Vi är era valda representanter, vi vet vad som kan "uppnås" - Och de kommer att smutskasta dem, som har gått i strejk, uppmana till "solidarisk" lönepolitik, och med det menar de, att vi "fredligt" skall bocka och tacka för de smulor Kapitalet avstår åt oss.

B&W-arbetarna erfor, på vilken sida pampar och förtroendemän står, och där kommer vi att finna dem igen under avtalsförhandlingarna: de måste bort,

BEKÄMPA LO- OCH FACKFÖRENINGSBYRÅKRATIEN

KÄMPA FÖR ATT DEN FACKLIGA LEDNINGEN ÖVERGÅR TILL PROLETÄRER,
SOM ÄR HÄNGIVNA SIN KLASS' SAK, OCH VARS LÖNER INTE ÖVERSTIGER
EN VANLIG ARBETARENS LÖN!

Danska arbetare,

Er totala ekonomiska kamp inledde ni redan i vintras. - Svenska och danska proletärer, ni har nu erfårit, hur lokala strejker, oavsett deras varaktighet, lider nederlag. Nästa gång måste strejkaktionerna vara landsomfattande och samlade i den

TOTALA GENERALSTREJKEN!

Ert organ för att leda denna ekonomiska försvarskamp är

KLASSENS REVOLUTIONÄRA FACKFÖRBUND

Detta kommer att bli en stor erövring, och den kan bara förverkligas genom det politiska angreppet på den kapitalistiska statens och opportunismens försök att förhindra proletariatet att återupprätta sina vapen:

TILL KAMP MOT DERAS ARBETSDOMSTOL

MOT DERAS AVTALSSYSTEM

KRÄV ER STREJKKASSA - FAMEARNA PÅ PORTEN

DESSA ÄR DE FÖRSTA UPPGIFTER, SOM DE MEST AVANCERADE ARBETARNA MÅSTE FÖRENA SIG KRING UNDER SIN POLITISKA OCH FACKLIGA FÖRBEREDELSE FÖR DEN SLUTLIGA REVOLUTIONÄRA MAKTERÖVRINGEN. REDAN DENNA FÖRENING KOMMER ATT UTGÖRA DET FÖRSTA KAMPGORGANET - DENNA FÖRSTA FÖRBEREDELSE FINNER SITT ORGAN I

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

tillägg till Kommunistisk Program
skandinaviskt organ för

DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET

=====

28 jan. 1971

TIGGERI

eller

PROLETÄR AKTION

Arbetslösheten har åter dykt upp som ett hot mot arbetarklassen - till en början bara mot isolerade delar av klassen; ty Kapitalet efterfrågar ännu arbetskraft, eftersom Kapitalet bara kan växa, bara kan ge profit, då det köper arbetarens arbetskraft.

Men konkurrensen mellan kapitalen stryper de svagaste och kastar de arbetare, som tidigare befruktat dessa kapital med mervärde, ut i arbetslöshet - detta har i mer än ett årtionde varit fallet t.ex. för europeiska, särskilt belgiska gruvarbetare - som åter svarat med hårda, långvariga, men isolerade strejker, där de var tvungna att kämpa inte bara mot sina egna arbetsköpare, (som inte längre ville köpa, eller bara köpa till ett uselt pris) utan också mot sin "demokratiska" regering och sina egna fackförbund. DESSA ISOLERADE KÄMPER HAR ALLA LIDIT NEDERLAG!

Kapitalens inbördes konkurrens om del i profiten och del i det nya "lånekapitalet" har även i Danmark medfört, att de svagaste kapitalen har distanserats - de hårdast drabbade är till att börja med just också kapitalen i byggnadssektorn (särskilt de små) - detta är den enkla orsaken till den stora arbetslösheten bland murarna. Att förklara, att orsaken till denna arbetslöshet skulle vara den sittande regeringens speciella oduglighet är

därför rent skitprat. Ty ingen regering ur någon riksdagsmajoritet skulle kunna ändra kapitalismens grundläggande lagbundenheter.

Att kräva garantier mot arbetslöshet av en sittande regering (vare sig s.k. borgerlig eller socialdemokratisk) är därför i bästa fall meningslöst, och i detta fall betyder det upprätthållande av ödesdigra illusioner inom arbetarklassen.

Kapitalets stat och Kapitalets regering kan bara garantera en enda sak: oavbrutet ökande exploatering av arbetarklassen och oavbrutet ökande osäkerhet.

Arbetarklassens enda "garanti" i denna kamp är dess samlade kampstyrka. Vad för slags lösning söker man nu för Århusmurarna? De lokala små pamparna går och tigger hos Kapitalets regering för att hemställa om en "lokal" lösning på ett lokalt problem. I det att de åberopar arbetarklassens så kallade "rätt" till arbete, tigger de regeringen om att föra en politik, som skulle ge dem detta arbete!

Arbetare! Ni har ingen annan "rätt" under kapitalismen än den rätt er kampstyrka ger er! Det rätta svaret när Kapitalet (något som det oundvikligt kommer att göra) kastar ut arbetare i arbetslöshet, är inte att tigga det om arbete, inte att hålla på sin "rätt" att bli exploaterad! Det rätta svaret är: **FULL LÖN ÅT ARBETSLÖSA!** Ty arbetarens grundläggande ekonomiska intresse under det rådande systemet är hans lön!

Detta kampkrav kan bara segra som hela klassens krav, genom hela klassens aktion. Därför måste revolutionära arbetare sprida parollen: **TILLBAKA TILL STREJKVÄPNET - TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN!** Det har länge varit en av de fackliga förräddarledarnas hantlangargärningar åt Kapitalet, att isolera och splittra arbetarklassens kamper och att avlägsna eller dölja varje perspektiv för dessa kamper. Under de kommande åren kommer vi att få se, att denna uppgift i allt högre grad kommer att överlämnas till de opportunistiska småpartierna till "vänster" om socialdemokratin. För tillfället är därför en av de viktigaste uppgifterna, att fastslå och utbreda de kampkrav, som klargör klassens långsiktiga intressen, och som hela tiden anger nästa led i kampen.

En sådan propagandauppgift kan inte lösas av tillfälliga enstaka individer eller grupper, utan måste lösas av en organiserad **KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION**, vars första huvuduppgifter blir att organisera kampen mot de fackliga pamparnas klassförrädiska ledning och att sprida de kommunistiska fackliga parollerna i arbetarklassen.

FÖR FULL LÖN ÅT ARBETSLÖSA, SJUKA, PENSIONERADE OCH STREJKANDE!

KRAFTIG NEDSKÄRNING AV ARBETSTIDEN!

INGET ÖVERTIDSARBETE!

INGA ACKORD, UTAN FAST TIDLÖN!

TILLBAKA TILL STREJKVÄPNET! - TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN!

MOT ALLA TIDSBUNDNA AVTAL MED ARBETSKÖPARNA OCH DERAS STATSMAKT!

SPARKA UT PAMPARNA! FÖR ATT DEN FACKLIGA LEDNINGEN ÖVERGÅR TILL PROLETÄRER, SOM ÄR HÄNGIVNA SIN KLASS' SAK OCH VARS LÖN INTE ÖVERSTIGER EN ARBETARES!

FÖR EN KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION!

Det Internationella Kommunistiska Partiet

(Utdelat bland byggnadsarbetare i Århus)

FÖRKLARING TILL KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PAROLLER

Endast det historiska Kommunistiska Partiet, som baseras på teoretiska slutsatser av arbetarklassens mer än sekellånga kamperfarenheter, kan fullständigt uttrycka parollerna för klassens ekonomiska försvarskamp i en given konkret situation. De paroller som här förklaras utgör den generella programmatiska grundvalen för den revolutionära fackliga oppositionens enhetliga fysiska organisation. De har som politiskt perspektiv "KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PLATTFORM VID MÖTET I GÖTEBORG" (KFO nr 1).

Den första gruppen av paroller omfattar omedelbara uppgifter i klassens ekonomiska självförsvarskamp. — Arbetsintensifiering är ökat utnyttjande av arbetskraften under samma tidsenhet; ex. ackord, meritvärdering, ökning av maskinhastighet. Vi kräver i stället hög och fast tidlön. — Mycket kortare arbetstid är ett radikalt angrepp på Kapitalets mervärde. Medan produktiviteten mångdubblats har arbetsveckan det senaste halvsekellet formellt sänkts med ynkliga 6 min/år; i verkligheten inte ens med det! Vi skall ha så mycket betalt, att vi kan klara oss utan extraknäck, skift- och övertidsarbete. — Arbetsdelningen kan inte avskaffas under kapitalistisk produktion, men vi bekämpar alltid arbetsvärdering och andra metoder att indela arbetarna i olika lönegrupper efter ålder, yrke och avdelning, ty det försvårar och splittrar vår enhetliga, gemensamma ekonomiska försvarskamp mot Kapitalets ständiga försök att sänka priset på vår arbetskraft (lönesänkningar).

Den andra parollen ger det rätta svaret på de oundvikliga följderna av den kapitalistiska ekonomins existens, motsättningar och kriser: Med den "rätt", som endast vår samlade kampstyrka kan ge oss kräver vi full lön till permitterade, arbetslösa, förbrukade, invalidiserade och inte minst till de proletärer som spontant försvarar sig med strejkvapnet, ty arbetarens grundläggande ekonomiska intresse under det rådande systemet är hans lön. Följaktligen tigger vi inte någon kapitalistisk regering om "rätt" till arbete, om "rätt till att bli exploaterade", utan ställer den revolutionära parollen: AVSKAFFA LÖNEARBETET!

Den tredje parollen konstaterar, att vi måste återvända till vårt enda påtryckningsmedel, vårt enda försvarsvapen. — Men det räcker inte, ty isolerade arbetaraktioner är dömda till nederlag (Kiruna, Ådalen, Taktäckarna, Volvo osv.). Vi säger därför: utvidga strejkerna på våra paroller, tillbaka till GENERALSTREJKEN, den fackliga kampens radikalaste yttring och det enda vapen som kan garantera ekonomiska erövringar före det proletära maktövertagandet. Även om de första försöken att göra de spontana isolerade strejkerna allmänna misslyckas, kommer dessa försök att kunna bli oändligt värdefulla kamperfarenheter och leda till den fysiska organiseringen av arbetarna som klass, dvs. i det revolutionära kommunistiska partiet. Den allmänna strejken får störst verkan när den är overslad, total och oavkortad. Från en sådan generalstrejk kan vi bara gå vidare genom att avvärja Kapitalets polis och militär, genom den väpnade tillintetgörelsen av dess stat och upprättandet av proletariats diktatur. De som inte förbereder arbetarna inför de kommande oundvikliga kamperna, de som döljer de ekonomiska försvarskampernas konkreta omvandling till det politiska angreppet genom att förtiga generalstrejkens perspektiv förråder arbetarklassens sak!

Den fjärde parollen anger tillsammans med den femte de viktigaste omedelbara uppgifterna i kampen mot LO:s fullständiga integrering i den borgerliga statsapparaten, vilket, som i Spanien och Östeuropa, onyttgör den ännu existerande teoretiska möjligheten att återerövra det i en kommande radikaliserad kamperna: för oss återstår då endast att lärna det för att förstöra det som andra delar av klassfiendens statsapparat. — Vi erkänner ingen arbetsdomstol, ty man kan inte döma i klasskampen! Energisk kamp mot alla kommande försök att hejda spontana strejker genom uteslutningar och höjda böter.

Den femte parollen förkastar alla avtal som hindrar oss från att använda strejkväpnet. Vi erkänner ingen kollektivavtalslag och kräver ingen lagändring, ty klasskampen kan inte regleras i lag! Det finns inga legala garantier och bindande avtal. När den svenska ekonomins=näringslivets=industrins=Kapitalets intresse kommer i kläm vet vi, att alla aldrig så lagliga överenskommelser bryts av arbetsköparna och av den kapitalistiska regeringens reformer "utanför" avtalet. Pris-, hyres-, oms- och skattehöjningar kan någon månad efter avtalet totalt försämra våra levnadsvillkor. — Vi erkänner nödvändigheten av förhandlingar och överenskommelser som ingås efter kamp och gäller tillsvidare, men dessa utgör endast grunden för nya ekonomiska "angrepp" och "erövringar".

Den sjätte parollen angriper byråkratin, karriärismen både i LO och i de lokala fackföreningsorganen och den sjunde ger oss det klassiska receptet mot detta, enligt anvisningar av Marx efter Pariskommunen 1871: de fackliga ledarna skall inte ha en högre lön än en vanlig arbetare! — Vi vill sparka ut den svenska ekonomins och nationens försvarare, de socialdemokratiska och stalinistiska opportunisterna och förrädarna från den fackliga ledningen och ersätta dem med arbetare som förstår klassens historiska uppgift och därför hängivet arbetar efter klassens fackliga program i den ekonomiska försvarskampen.

Den åttonde, internationella parollen anvisar nödvändigheten av gemensamma strejkaaktioner till stöd för alla kapitalistiska nationers (inklusive Sovjets, Polens, Kinas, Kubas,...) proletärer som kämpar för sina klasskrav, mot stöd till och allianser med alla småborgersskapets rörelser, som likt studenternas, tenderar att avlägsna proletärerna från de precisa klassmålen: den proletära revolutionen och diktaturen, socialismen och det klasslösa samhället. — Vi avvisar allas, också enstaka arbetares, hets mot utländska proletärer för att "de tar arbete ifrån oss, vi som byggt upp vårt land", ty oavsett var en arbetare är född och var han tvingas arbeta, så säljer han överallt det enda han verkligen äger: sin arbetskraft. Arbetaren äger inte några produktionsmedel, råar inte om några produkter han tillverkar, har inte något hemland, och har inte några garantier, utöver vad de förenade arbetarnas kampstyrka ger: ARBETARE I ALLA LÄNDER FÖRENA ER!

Den nionde parollen uttrycker vår strävan att återupprätta klassens centraliserade ekonomiska kamporgan i dess radikalaste och starkaste form: KLÄSSENS REVOLUTIONÄRA RÖDA FACKFÖRBUND, något som kan ske först 1) under den revolutionära kampens återuppsving — i sin tur bestämd av kapitalismens lagbundna utveckling mot en internationell ekonomisk katastrof och mot den därav betingade politiska världskonfliktens utlösning i en hotande tredje imperialistisk världssläkt på arbetare — och 2) när de mest medvetna arbetarna organiserat sig på grundvalen av dessa klassens fackliga paroller i DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONENS FABRIKSGRUPPER, för att där utveckla och leda de kommande oundvikliga spontana arbetaraktionerna just i enlighet med detta fackliga program från den ekonomiska försvarskampen till det politiska väpnade angreppet på den borgerliga statsmakten under det kommunistiska världspartiets ledning.

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PAROLLER:

1. KAMP MOT ALL ARBETSINTENSIFIERING - MOT ACKORDEN - MOT MERITVÄRDERING - FÖR FAST OCH HÖG TIDLÖN
KRAFTIG NEDSKÄRNING AV ARBETSTIDEN - MOT ÖVERTIDSARBETE
BEKÄMPA ARBETSDDELNINGENS SPLITTRING AV ARBETARNAS EKONOMISKA FÖRSVARSKAMP - MOT ARBETSVÄRDERING
2. FULL LÖN TILL ARBETSLÖSA, PENSIONERADE OCH STREJKANDE
3. TILLBAKA TILL STREJKVAPNET - TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN
4. MOT ARBETSDOMSTOLEN
5. MOT ALLA TIDSBUNDNA AVTAL MED ARBETSKÖPARNA OCH DERAS STAT
6. BEKÄMPA LO- OCH FACKFÖRENINGSBYRÅKRATIN
7. FÖR ATT DEN FACKLIGA LEDNINGEN ÖVERGÅR TILL PROLETÄRER, SOM ÄR HÄNGIVNA SIN KLASS' SAK OCH VARS LÖN INTE ÖVERSTIGER EN VANLIG ARBETARES LÖN
8. FÖR PROLETÄR INTERNATIONELL SOLIDARITET MED KÄMPANDE ARBETARE I HELA VÄRLDEN
9. FÖR EN KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION - FÖR KLASSENS REVOLUTIONÄRA FACKFÖRBUND